

Eräessä paikallislehdessä oli ilmoitus, jolla siivousyritys Moon haki aurinkoisia ihmisiä siistijöiksi. Kun ilmoituksessa ei edellytetty suurempaa kokemusta, eikä isompia vaatimuksia kohdistunut edes kouluasioihin, niin Saimihan päätti hakea siistijän paikkaa. Määrätietoisin askelin hän marssi Moonin toimistolle, joka sijaitsi erään teollisuushallin päässä.

– Tulin teille töihin ja olen siisti ihminen! Nimeni on Saimi Sakarainen. Mistä voin aloittaa? Saimi lausui päästyään ovesta sisälle ja astuttuaan toimistopöydän ääressä paperipinon kimpussa istuvan tummatukkaisen naisen eteen.

– Täh? Miten...? Siis mistä, mitä...? änkytti nainen.

– Te ilmoititte ja minä tulin. Mistä voin aloittaa?

– Eihän se nyt niin...!

– No te sanoitte Pitäjäsanomissa, että täällä tarvitaan siistiä ihmistä. Minä olen siisti ja voin alkaa töihin nyt heti!

– Ai, nii...in se ilmoitus! Joo. Kyllähän meillä on se siivoajan paikka auki. No onko sinulla mitään kokemusta alalta ja ...? aloitti nainen päästyään tajulle tulijan asiasta.

Konttorinainen osoittautui rouva Sulovedeksi, yrityksen omistajaksi. Juttutuokion päätteeksi tehtiin työsopimus ja sovittiin, että Saimi aloittaa toisen naisen kaverina siivoamaan paikallisen meijerin konttoritiloja. Nyt oli auton asentajan uran tielle sattuman kautta ilmaantunut uudet haasteet. Moonin omistaja oli hyvin vaikuttunut Saimin koulutodistuksista ja määrätietoisesta asenteesta työntekoon.

Osoittautui varsin pian, että Saimi on kuin luotu siistijän tehtäviin. Pikkutarkka luonne jopa hidasti toisinaan työn tehokasta etenemistä. Mutta kun asiakkailta tuli jatkuvasti kiitosta uuden siivoajan työn jäljestä, ei nopeus tai lievä hitaus muodostunut urakehityksen esteeksi. Pikkuhiljaa siivoustekniikoiden oppiminen lisäsi riipeyttä. Ja paikat olivat aina tiptop Saimin jäljiltä.

...

Tuskin monellakaan oli kaveruus alkanut jo elämän ensitunneilla. Mutta Holgerilla ja Leifillä oli, sillä he syntyivät muutaman tunnin välein Loviisan sairaalan synnytysosastolla. He olivat maanneet syntymänsä ensimmäiset pari päivää vierekkäisissä sängyissä. Lisäksi heidän perheensä asuivat samassa talossa Loviisan Puutarhakadulla.

Pojat puuhailivat ensi vuotensa yhdessä pihan hiekkalaatikolla. Jostain syystä kaverusten luonteetkin sattuvat leikeissä hyvin yksiin, eikä keskinäisiä kiistoja juurikaan syntynyt. Leif oli hieman riehakkaampi ja rohkeampi, kun Holger oli puolestaan enemmän harkitsevainen ja vähän arka. Molemmat olivat kuitenkin kilttejä ja tottelevaisia, mutta kaikkien poikien tapaan rajoja teki mieli joskus päästä kokeilemaan.

– Mentäiskö tänään käymään tuolla metsässä? kysyi Leif innostuneena eräänä aamuna.

– Ei me sinne saada mennä. Etkö muista, että meitä kiellettiin menemästä sinne, kun siellä on niitä puliukkoja ja vaikka mitä vaaroja? vastasi Holger arkaillen muistaessaan, että heitä oli muutaman kerran läksytetty kadun toisella puolella sijaitsevaan synkkään metsään menemisestä.

– Mehän ollaan jo kuusi! Kyllä me uskalletaan. Äiti luulee meidän leikkivän naapurin Veikon luona, tinkasi Leif.

– Ei mennä! Voidaan saada selkäsauna kotona, jos ne kuulee.

– Käydään vaan vilkaisemassa nopeasti ja tullaan heti takaisin. Eikä sanota mitään kotona, jatkoi Leif taivutteluaan.